

Zagen, frezen, beletteren,
hakken en beitelen,
Clevers doet alles zelf!

VROUW IN EEN MANNENWERELD

Ze is vast niet de enige dame die bij een steenhouwerij werkt. Maar waarschijnlijk is ze wel de enige die de tent eigenhandig runt. En dan niet vanachter haar bureau, maar gewoon achter de zaag, de frees, op de vrachtwagen, de steiger en sjouwend met grafmonumenten op de begraafplaats. “Lunchpauze? Daar doen we niet aan hè?” Maak kennis met Mieke Clevers, directeur en eigenaar van De Block Natuursteen.

Diep in Zuid-Limburg, in Landgraaf om precies te zijn, slechts een kilometer verwijderd van de grens met Duitsland. Midden in wat ooit de florierende mijnstreek was. Op een bordje op de voordeur van De Block Natuursteen staat dat bezoekers beter aan de zijkant kunnen aanbellen. Zo gezegd zo gedaan. Vanachter de plastic tochtflappen voor de de roldeur van de werkplaats verschijnt een frêle verschijning: een goedlachse, slanke dame met blond, opgestoken haar in een dikke trui, bodywarmer, spijkerbroek en lange rubberen veiligheidslaarzen. Met Limburgse tongval

heet ze haar bezoek van harte welkom, ondertussen haar voorschort afknopend. “Mieke Clevers, aangenaam. Koffie?” Ze gaat voor via de werkplaats, door de showroom richting kantoor. Op de route rinkelt haar telefoon bijna onophoudelijk. “Zo gaat het al de hele ochtend”, verzucht ze.

Geschikt personeel vinden

Clevers runt het bedrijf sinds begin november zo goed als alleen. Een paar dagen per week krijgt ze weliswaar hulp van haar dochter, maar sinds haar

"LUNCHPAUZE?"

DAAR DOEN WE NIET AAN HÈ?"

enige werknemer in vaste dienst ziek werd, zaagt, freest, belettert, hakt en beitelt Clevers zelf. En staat ze klanten te woord, rijdt ze op de vrachtwagen van en naar afnemers, staat ze op de steiger een gevel af te werken, meet ze een vloer in bij een particulier, levert ze een grafmonument af op de begraafplaats, legt ze een trap en ruimt ze de werkplaats op. "Ja lange dagen, ja", glimlacht ze. "Maar ik weet niet beter. Sta hier regelmatig al om 5 uur 's ochtends en er zijn dagen dat ik niet voor elf uur 's avonds thuis ben." Ooit was het anders. Toen had ze meerdere mannen in dienst, maar de crisis hakte er flink in in Landgraaf. "Dit is de mijnstreek hè", zucht Clevers. "Hier gaat het altijd een tandje langzamer dan in het Westen. Of zelfs al in vergelijking met Maastricht. Daar heb ik nu ook wat klussen. Ik zou ondertussen best weer iemand kunnen aannemen, maar waar vind je goede jongens tegenwoordig? De jeugd lijkt liever voor € 3,- per uur bij McDonalds te werken dan hier de handen uit de mouwen te steken." Waarop ze vertelt over een jongen die het al na twee zaterdagochtenden voor gezien hield. "Die kwam voor een weekendbaantje. Ik had hem van alles kunnen leren, maar na twee ochtenden kwam hij niet meer opdagen. Tsja." Het is best een probleem, merkt ze. Geschikt personeel vinden. "Ik heb niets aan een leerling. Maar ik ga iemand die via het uitzendbureau komt ook niet meteen de cao Natuursteen betalen zonder dat ik weet of zo iemand wel iets kan."

Manusje van alles

De Block Natuursteen stamt al uit 1965. Clevers schoonfamilie begon het bedrijf. Zelf begon ze in 1990 als manusje van alles bij het bedrijf van haar schoonvader. "De telefoon opnemen, bestellingen, van alles. En ondanks dat mijn schoonpa het maar niets vond, vrouwen in de steenhouwerij, heb ik steeds meer over het vak geleerd. Van mijn man, van de andere vaklui die er werkten. Ik pakte gewoon alles aan." Toen er eens een klant met een spoedopdracht voor een dorpel belde en alle personeelsleden van De Block bij opdrachtgevers aan het werk waren, besloot Clevers zelf de zaag maar te hanteren. "Ik heb eerlijk gezegd dat het voor mij de eerste keer was, maar dat ik mijn best zou doen. En het is gelukt. Klant blij, maar

mijn man en schoonvader vonden het eigenlijk niet kunnen. Toch heb ik doorgezet. Nu kan en doe ik alles zelf. Heb ik alleen af en toe een paar handjes nodig bij tilwerk. Maar dat vraag ik gerust aan een afnemer die hier zijn materiaal komt halen, of aan een van de jongens die ik hier af en toe op basis van een nul-uren contract heb lopen." In 1997 namen Clevers en haar man het bedrijf over, een paar jaar later volgde een echtscheiding. Op advies van de boekhouder en de bank besloot Clevers de zaak alleen voort te zetten. "Mijn ex was echt een vakman, maar ik was zakelijker. Hij heeft hier nog wel een tijdje gewerkt hoor, maar uiteindelijk ben ik alleen doorgegaan. En dat gaat prima, zoals je ziet."

Uitbreiding of niet?

Voor de crisis had Clevers ambitieuze plannen voor uitbreiding. Een tweede zaak in Roermond. "Maar met de kennis van nu ben ik zo blij dat ik dat niet heb doorgezet. Dan hadden we nu niet meer bestaan denk ik." Ondanks de vele uren die Clevers werkt, zelfs de zaterdagen is ze aan het werk - "vroeger had ik hier nog een poetsvrouw rennen, maar dat kunnen we ook best zelf" - vindt ze het nooit te zwaar. "Ik kook iedere dag voor mezelf. Als je hard werkt moet je goed eten. En op de woensdagen eten we met een clubje vriendinnen. Daar maak ik echt werk van. Maar het bedrijf is mijn alles. Het is toch mijn boterham nietwaar? En als ik aan een project begin, moet dat af. Want dan kan de rekening er weer uit. Altijd gas geven." Of haar dochter de zaak uiteindelijk overneemt weet Clevers niet. "We zijn daar nog niet echt mee bezig. Toen ik 50 werd, heb ik gezegd dat ik zou stoppen met de buitendienst. Ik ben nu 55 en zie mij. Ik kan het niet laten." Grote glimlach. "Mijn dochter stelde ooit voor om om de week op de zaterdagen te werken, zodat ik dan eens een zaterdag voor mezelf zou hebben. 'Leuk', dacht ik. 'Dan mag ik zeker op mijn kleinkind passen?' Nou nee, dat was de papadag voor mijn schoonzoon. Hahaha. Dus ik loop dan ook maar gewoon op de zaak. Beetje opruimen, wat administratie wegwerken. Ooit zal ik wel wat minder gaan werken, maar voorlopig nog niet." Terwijl ze de zin uitspreekt, knoopt ze haar schort weer voor en zet ze de zaag aan. "Dit klusje moet nu even af hoor."